

Hugleiðingar eftir at Kaj Poulsen er farin um sýn

Nú eru jólini skjótt í hondum og fólk fara at seta seg við jólaborðini – undir meira skipaðum viðurskiptum enn vanligt. Eisini vit í Fimmaranum fara at hava okkara jólaborð, men í ár verður tað uttan okkara nógv saknaða vin Kaj Poulsen, tí hann er farin frá okkum. Hann varð eisini saknaður við havhestagildið, sum vit hildu herfyri. Tá stóð hansara stóllur tómur. Tað er serliga tá ein tíð er umliðin, og tann vanligi yrkadagurin kemur aftur, at saknurin av einum fólki, sum farið er, verður veruligur, og tað er tá, at minnini bóla fram í huganum.

Í meira enn 10 ár hava vit, nakrir menn, á niðara Ternurýggi hitst hvønn fríggjadag kl. 5 seinna partin heima hjá hvørjum øðrum skiftivís. Vit hava drukkið eina øl, og kanska eitt glas, men annars hevur verið prátáð um tað, sum vit hava havt hug at prátá um, og sum kanska hevur verið aktuelt í samfelagnum tá. Hetta er sera hugn-

aligt, og hóast vit viðhvørt eru rúkandi ósamdir, so endar alt í látri og hugna. Tiltakið er ein deilig oasa hjá okkum og ger tilveruna ríkari. Onkuntíð verður meira gjørt burtúr, og tá hava konurnar verið við viðhvørt. Vit hava havt hummaragildi, havhestagildi, grunningshøvd hava eisini verið á matarskránni, og onkuntíð hava vit grillað uttandura. Fimmarin hevur somuleiðis gjørt onkrar ferðir. Vit hava verið við Lakeside vesturi í Vágum, í Nólsoy, og ikki minst ferðirnar í Íslandi og í Shanghai vóru áhuga-verdar. Í Shanghai var tað Peter Brodersen, sum var ferðaleiðari. Hann hevur starvast í býnum í fleiri ár, so hann kennir býin, og tað kom okkum sera væl við.

Ein av okkum hevur frá byrjan verið Kaj Poulsen, ein sera hugfarsligur fimmar, sum altíð eldhugaður hevur staðið í fremstu røð, tá okkurt skuldi vera til tey serligu høvini. Honum dámdi væl at standa fyri matinum, og hon-

um dámdi so væl at greiða frá, hvussu hann helt, at maturin fekst at smakka væl. Ofta vórðu gildini eisini hildin heima hjá Gunhild og Kaj.

Teir fríggjadarnar Fimmarin var hjá honum, var hann skjótur við kannuni við tí frálíka ølbrygginum, uppskriftin var eitt loyndarmál, men væl gagnaðist.

Tað var altíð so fjálgt og hugnaligt at koma inn á gólv-ið hjá Kaj og Gunhild, tú kendi teg so vælkomnan, antin tiltakið var í stovuni, í garasjuni, har ið hummarar, nátar ella grunningshøvd vóru gjørd klár til døgurðan, ella í serliga hølinum á loftinum, har ið útsýnið var so avbera gott, og har ið okkum dámdi so væl at vera. Tað er eingin ivi um, at Kaj visti, hvat var gott. Hann spurdi ongantíð um tað, men dugdi at eygleiða, hvussu fólki dámdi tað tey fingi. Hann legði stóran dent á, at gestirnir vóru nøgdir. Tá var hann glaður, og lagið var gott. Kaj dugdi so stak væl at vera blíður á sín stillisliga hátt.

Upprunliga var Kaj bilmekanikari, lærði hjá Buglujensen í Gundadali, men lívsstarv hansara var á posthúsinum, har hann í nógv ár gekk við posti. Í mong ár hevði hann eisini grillbarrina City í miðbýnum, sum børnini nú taka sær av.

Kaj var einki suss. Hann fór stillisliga fram, men hevði ein finurligan humor, og honum dámdi eisini væl, tá onkur málbar seg humoristiskt, tá smiltist hann og sá út til at hava tað gott. At hann var góður við sítt heim og sína familju lýsti av honum, og tað var eisini stuttligt at lurta eftir honum, tá hann onkuntíð fór at siga frá tíðini sum postmaður í Kirkjubø og á Velbastað og teimum fólki, sum hann tá møtti á postleiðini. Tá vóru stundir til eitt prát og til ein drekkamunn, virði í lívinum, sum gjørdur postmansstarvið til ein lívsform, bæði til gleði fyri hann sjálvan og fyri hansara viðskiftafólk.

Jólaborðhaldið í Fimmar-

anum verður nú fyrsta dagin, men í ár uttan tann hugnaliga og dámliga Kaj Poulsen. Heilsan var farin at bila nakað, tað sóu vit, men tað kom kortini sera dáttliga við, at hann so knappliga fór frá okkum týsdagin tann 2. juni, einans 65 ára gamal. Onkur okkara hevði sitið saman við honum á stóru altanini leygardagin frammanundan í allarfagra stað veðri. Tá var lagið gott, og vit høvdu tað hugnaligt. At tað skuldi vera seinasta ferðin, vit hittu hann, var ikki í okkara tonkum.

Saknurin í Kaj er stórur, men vit minnst hann allir sum eitt deiligt menniskja, sum tað altíð kendist gott at vera saman við.

Góða Gunhild og tit øll, vit hugsa um tykkum nú ið jólini stunda til. Tit hava mist ein góðan mann, pápa, verpápa og abba, so saknurin er stórur.

Friður veri við minninum um góða vinmann okkara Kaj Poulsen.

Fimmarin